

Hoofdstuk 4

LOVE CHALLENGE, BUT HATE COMPETITION

HOE DE GROEI DE IDEOLOGIE EN IDENTITEIT VAN PARKOUR DOEN VERANDEREN

Roelien Luijt

4.1 Inleiding

Bij sportbeoefening denken veel mensen aan traditionele sporten als voetbal, hockey, tennis en volleybal. Deze sporten worden op een speciaal daarvoor ingericht veld of zaal beoefend. Minder voor de hand liggend zijn sporten die in de stedelijke (buiten)ruimte worden beoefend, die in dit hoofdstuk worden aangeduid als 'urban sporten'.

FOTO: ANDY DAY

Skateboarden is verreweg de bekendste sport waarbij de beleving van de stedelijke ruimte een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beleving van de sport. Er zijn echter diverse jonge sporten – volgens sommige beoefenaars liever aangeduid als kunstvormen – die opvallende overeenkomsten vertonen met de beleving en organisatie van het skateboarden. Andere sportvormen waarbij de beleving van de stedelijke ruimte een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beleving van de sport, zijn inlineskaten en de ‘jongere’ sporten parkour (een vorm van stree-running) en buildering (het beklimmen van gebouwen zonder zekering). Voor deze ‘sporters’ speelt de beleving van de stedelijke ruimte een grote rol in de beleving van de sport. Hiermee onderscheiden deze sporten zich van andere sporten die in de stedelijke ruimte worden beoefend zoals *streetsoccer* en *streetbasketbal*, waarbij de beleving van de omgeving van ondergeschikt belang is. De stedelijke ruimte dient dus niet alleen als middel om de sport te faciliteren, de stedelijke ruimte geldt ook als een ontdekkingsgebied en *urban playground*.

In dit onderzoek staat de ‘urban sport’ parkour centraal. Parkour – ook wel le parkour of PK genoemd – is begin jaren negentig in Frankrijk ontstaan. De deelnemers (*traceurs* genoemd) proberen op een zo vloeiend mogelijke en snelle manier hindernissen te overwinnen. Parkour mag niet worden verward met de meer spectaculaire variant freerunning. Het doel van parkour is om door middel van vele technieken obstakels te overwinnen en zodoende de eigen grenzen te verleggen. De filosofische gedachte achter de sport – zoeken naar vrijheid en het verleggen van grenzen – is minstens zo belangrijk als het fysieke aspect van de sport. Tijdens de beoefening van parkour zoekt de *traceur* zijn grenzen op en probeert hij of zij, net als in het dagelijks leven, obstakels te overwinnen. Daarnaast is respect voor de (stedelijke) omgeving een belangrijke waarde voor de beoefenaars van parkour.

Parkour wordt in principe niet in wedstrijdverband beoefend, een van de belangrijkste oorspronkelijke gedachten achter parkour luidt: *love challenge, but hate competition*. Incidenteel worden er echter wel wedstrijden georganiseerd in landen waar parkour relatief populair is, zoals in Engeland en Frankrijk. De sport ontvangt zeer beperkte media-aandacht. De aandacht van de media voor de sport parkour is in de afgelopen jaren echter wel aanzienlijk toegenomen. Met name in videoclips (zoals in *Jump* van Madonna uit 2005) en in films wordt parkour gebruikt om een *urban* uitstraling te geven creëren. Parkour wordt in dit verband meer weergegeven als kunstvorm dan als sportdiscipline.

Onder andere door de toegenomen media-aandacht is de ontwikkeling van parkour de laatste jaren in een versnelling gekomen. De groei en ontwikkeling van een sport gaat gepaard met processen van commercialisering, sportificatie, mediatisering en regulering. Dit geldt voor de sport in zijn algemeenheid, maar ook voor nieuwe sporten, zoals parkour. Door middel van een exploratieve studie zal meer inzicht worden gewonnen in de (culturele) kenmerken van de sport parkour en zal er aandacht worden geschonken aan de ontwikkeling van deze sportvorm en in het bijzonder de rol van de media daarbij.

4.2 Leefstijlsporten of alternatieve sporten?

In de huidige samenleving neemt sport een belangrijke positie in. Crum spreekt van een ‘versporting van de samenleving’ (Crum, 1992); alles wat met sport te maken heeft in de samenleving, wordt belangrijker. Sport is niet alleen weggelegd

voor bepaalde personen. Sterker nog, het is normatief gedrag geworden. In het eerste deel van de twintigste eeuw stond sportcultuur nog gelijk aan een verenigingscultuur. Tegenwoordig zijn er diverse vormen van sportbeoefening in ongeorganiseerde en/of commerciële settings mogelijk (onder andere fitnesscentra).

Terwijl in de traditionele sport waarden als presteren, winnen en records breken centraal staan, gaat het bij 'alternatieve' vormen van sportbeoefening om lichaamservaring, plezier hebben, fit voelen en er goed uit zien. Crum (1992) noemt dit proces 'ontsporting van de sport'. Bij deze sporten is er vaak sprake van een hedonistische sportbeleving, maar hiervan hoeft niet altijd sprake te zijn. Er kan ook sprake zijn van disciplineren van het menselijk lichaam. Hierbij kan gedacht worden aan esthetische sporten met een esthetisch doel zoals fitness en bodybuilding, maar ook de meer avontuurlijke sporten kunnen hiertoe worden gerekend. In deze sporten is het keer op keer verleggen van fysieke en mentale grenzen het hoofddoel. Een mooi voorbeeld van een dergelijke sport is parkour.

Verschillende auteurs (Rinehart en Sydnor, 2003; Wheaton, 2004; Anthonissen, 2006) spreken over 'alternatieve' sportvormen. Andere termen die voor alternatieve sportvormen gebruikt worden zijn *extreme sport*, *adventure sport* of *leefstijlsport*. De term alternatieve sport is zeer ruim en omvat alle sporten die tot de niet-traditionele westerse sporten worden gerekend. De term extreme sport wordt veelvuldig gebruikt door de media, maar wordt door veel beoefenaars niet als zodanig beschouwd (Wheaton, 2004).

Belinda Wheaton (2004) maakt gebruik van de term leefstijlsport om sporten als skaten, surfen, snowboarden, wakeboarden en *ultimate frisbee* aan te duiden. Volgens de schrijfster van het boek *Understanding lifestyle sports* kenmerken leefstijlsporten zich door "een aversie tegen competitie bij de beoefenaars, het nemen van veel risico's door de beoefenaars, de waardering van persoonlijke vrijheid en dat ze individueel worden beoefend" (Wheaton, 2004). Wheaton (2004: 11) geeft negen karakteristieken welke betrekking hebben op leefstijlsport:

1. de sporten zijn in de afgelopen decennia ontstaan. Vanuit activiteiten zijn geheel nieuwe sporten ontstaan;
2. binnen de leefstijlsporten is participatie van groot belang, jezelf presenteren is onderdeel van de beleving;
3. de sporten hebben betrekking op de consumptie van nieuwe producten waarbij innovatie een belangrijke rol speelt. Dit heeft geleid tot diversificatie en fragmentatie van de cultuur en de identiteit. Dit kan vervolgens weer leiden tot nieuwe activiteiten;
4. er is een grote toewijding op het gebied van tijd, geld, manier van leven, een gezamenlijke uiting en de gezamenlijke sociale identiteit die wordt gevormd binnen de bepaalde sport;
5. er heerst een ideologie die staat voor lol, hedonisme, betrokkenheid, zelfactualisatie, adrenalinekicks en andere intrinsieke beloningen. Bij de meeste leefstijlsporten ligt de nadruk het op creatieve, esthetische aspect van de sport;
6. de meestal blanke, westerse beoefenaars zijn overwegend afkomstig uit de middenklasse. Vaak wordt er een relatie gelegd met jeugd, maar leeftijd kan sterk variëren;
7. de sporten hebben over het algemeen een individueel karakter;
8. het zijn niet-agressieve sporten. Het zijn sporten zonder lichamelijk contact. Wel speelt het nemen van risico een belangrijke rol;

9. de plaatsen waar deze sporten worden beoefend, zijn meestal geschikte outdoorplaatsen om een bepaalde leefstijlsport te beoefenen zonder vooraf bepaalde grenzen. Binnen het snowboarden zijn dit bijvoorbeeld gebergten.

Wheaton geeft zelf aan dat de opsomming niet uitsluitend is en dat haar opsomming geen ideaaltype is. Desondanks gaat Wheaton uit van een statische benadering en houdt ze weinig rekening met het feit dat (met name) 'nieuwere' sporten zich snel ontwikkelen en dat daardoor de (culturele) kenmerken sterk aan verandering onderhevig zijn. Sterkere professionalisering en toenemende commercialisering lijden tot diversificatie van het sportpubliek. Dit proces mondt dikwijls uit in toenemende regulering van de sport. In veel gevallen is er sprake van een verandering van een hedonistische ideologie naar een competitieve waardeoriëntatie.

In sommige gevallen is er sprake van een tweedeling tussen de hedonistische sportbeoefenaars en de competitieve sportbeoefenaars. Het beste voorbeeld geeft de ontwikkeling van het snowboarden. Begin jaren negentig groeide de populariteit van het snowboarden snel. Er ontstond een sterke behoefte aan regulering van de sport. De North American Snowboard Association en de Snowboard European Association werden opgericht waar later de International Snowboard Federation uit ontstond. De meer professionele Internationale Ski Federatie (FIS) nam in 1994 de ISF over, een jaar later werd besloten de sport op te nemen als olympische sport. In 1998 stond snowboarden voor de eerste keer op de olympische agenda. Tegenwoordig staat snowboarden bekend als een professionele sport met een uitgebreid talentontwikkelingssysteem, waarbij de wereldtoppers kunnen leven van hun inkomsten uit het snowboarden. Snowboarden is niet alleen uitgegroeid tot een professionele wedstrijd sport, het is ook een zeer populaire *leisure*-activiteit die zowel 's winters als 's zomers (op gletsjers en in skihallen) door miljoenen mensen wereldwijd beoefend wordt. Er worden lessen aangeboden en mensen kunnen lid worden van snowboardclubs (Trutmans, 2008).

4.3 Urban of natural experience sports

Alternatieve sporten en leefstijlsporten hebben het afgelopen decennium een sterke ontwikkeling doorgemaakt. Om die reden is het noodzakelijk dat de theorie over leefstijlsport heroverwogen wordt. In deze paragraaf worden drie kanttekeningen geplaatst bij de definitie van Belinda Wheaton.

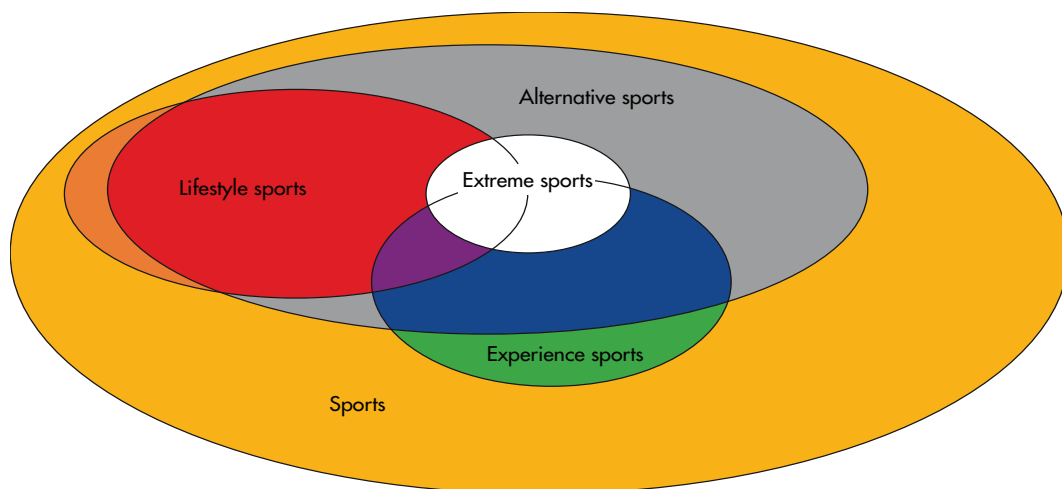
De term leefstijlsport werkt de suggestie dat de beoefenaars van deze sporten hun levenswijze verbinden aan de beoefening van hun sport. Het is de vraag of sporten die in het verleden het kenmerk hadden van een leefstijlsport nog steeds als leefstijlsport kunnen worden aangeduid naarmate de sport meer mainstream wordt. Het is sterk de vraag of de beoefenaars van dergelijke sporten het begrip levensstijl toekennen aan hun sport. Het is goed mogelijk dat het een label is dat niet meer houdbaar is zodra de sport populairder wordt en dat het begrip slechts door de media en commercie in stand wordt gehouden.

De term leefstijlsport impliceert dat de eigen leefstijl kenmerkend is voor de sport. Sporten als snowboarden en skaten kennen een eigen subcultuur met bijbehorende normen en waarden, maar de vraag is in hoeverre een dergelijke leefstijl en toewijding aan de sport verschilt van de levensstijl van bijvoorbeeld zeilers, golfers en wielrenners. Ook hiervoor geldt dat wanneer de sport zich verder uitbreidt de eenduidigheid van levensstijl vervaagt.

De teamsport Ultimate frisbee wordt door Wheaton (2004) tot de *lifestyle sports* gerekend, maar de reden waarom is niet helemaal duidelijk. De sport wordt in wedstrijdverband beoefend, heeft geen individueel karakter en beoefening van de sport gebeurt op gewone sportvelden, waarbij de lijnen van het veld de grenzen van het spel bepalen. De sport verschilt in die zin niet veel van traditionele teamsporten als voetbal, handbal, hockey en korfbal.

Naar aanleiding van de indeling van Wheaton is in dit hoofdstuk gekozen voor een nieuwe indeling, waarbij zowel de termen *alternative sport*, *lifestyle sports* als *extreme sports* voorkomen. Daarnaast wordt het begrip *experience sports* geïntroduceerd. Voor de herdefiniëring wordt gebruikgemaakt van figuur 4.1.

Figuur 4.1 Herdefiniëring begrip leefstijlsport.

Onder *alternative sports* worden in dit hoofdstuk alle niet-traditionele sporten gerekend. *Lifestyle sports* zijn sporten waar bij een bepaalde levensstijl en subcultuur voor een groot gedeelte het imago van de sport bepaalt. Zowel *alternative sports* (bijvoorbeeld snowboarden) als traditionele sporten (bijvoorbeeld zeilen) kunnen – afgaande op de benaming – tot de *lifestyle sports* behoren, aangezien binnen bepaalde traditionele sporten ook een bepaalde cultuur met bijbehorende levensstijl bestaat. Deze definitie verschilt dus aanzienlijk van de definitie van leefstijlsport van Wheaton (2004).

Zoals de term *lifestyle sports* een levensstijl impliceert, zo impliceert de term *extreme sports* een extremititeit. De term *extreme sports* is een term die voornamelijk door de media worden gebruikt. Sporten kunnen extreem zijn in die zin dat het risico op ernstig letsel of overlijden bij een foutieve beslissing tijdens de sportbeoefening groter is dan tijdens de beoefening van andere sporten. De beoefenaars behalen een kick uit het feit dat er een reële kans bestaat dat ze ernstig letsel op kunnen lopen of zelfs kunnen komen te overlijden tijdens beoefening van de sport. Enkele *lifestyle sports* vallen binnen de categorie *extreme sports* (skydiven, basejumps, en freeclimbing), maar niet alle *lifestyle sports* behoren tot de groep van de *extreme sports* (zoals boulderen en windsurfen).

Beter past de term *experience sports* bij sporten die onder andere door Wheaton (2004) als *lifestyle sports* worden aangeduid. Het Engelse begrip *experience* heeft twee betekenissen. In de eerste plaats kan het gebruikt worden om een gebeurtenis aan te duiden waarbij een persoon betrokken is. In het Nederlands duiden we dit aan als 'belevenis', in het Duits wordt het woord *Erlebnis* gebruikt en in het Frans *impression*. De tweede betekenis van *experience* betreft de kennis en wijsheid die verkregen is door ervaring. In het Nederlands gebruiken we de term 'ervaring', in het Duits *Erfahrung* en in het Frans *expérience* (Jirásek, 2007). In dit hoofdstuk wordt gebruikgemaakt van de betekenis *experience* als in 'belevenis'.

Onder *experience sports* vallen de sporten waarbij 'ervaring van de buitenruimte' een belangrijke rol speelt. *Experience* sporters maken gebruik van de natuurlijke of stedelijke ruimte om hun sport te kunnen beoefenen. Binnen de *experience* sporters valt een onderscheid te maken tussen *natural experience sporters* en *urban experience sporters*. *Natural experience sporters* maken gebruik van natuurelementen zoals bergen, golven, wind en water. Voorbeelden hiervan zijn (wind)surfen, skiën, snowboarden, sportduiken, raften, paragliden en bergklimmen. *Urban experience sporters* maken gebruik van de stedelijke ruimte. Voorbeelden hiervan zijn skaten, parkour (streetrunning) en buildering (streetclimbing). De ervaring van de buitenruimte verhoogt het plezier in de sport. De buitenruimte is niet altijd beschikbaar, de condities zijn niet altijd optimaal voor de beoefening van *experience sports* (geen golven, geen wind, nat wegdek).

Experience sports kunnen ook beoefend worden in 'geconstrueerde buitenruimten'. Deze geconstrueerde buitenruimten zorgen ervoor dat de sportbeoefening te allen tijde plaats kan vinden, ook bij 'slechte' weersomstandigheden. Salome (2011) noemt dit proces de *indoorization of outdoor sports*. De geconstrueerde buitenruimten ontstaan vaak op initiatief van personen of organisaties die een commercieel belang hebben. In deze ruimten kunnen cursussen gevolgd worden. Er is toezicht en er kan materiaal gehuurd worden. Hiermee wordt de drempel om de sport uit te proberen of te beoefenen verlaagd. De toenemende populariteit van de sport wordt gebruikt om de sport aan een breder publiek aan te bieden. De sport krijgt meer een *leisure*-karakter dan een sportkarakter. Momenteel worden vooral de *natural experience sports* aangeboden in een commerciële indoorvariant. Voorbeelden hiervan zijn skiën/snowboarden, skydiven, surfen, klimmen en raften. *Natural experience sports* zijn immers nog meer afhankelijk van de weersomstandigheden dan *urban experience sports*. De jongere en minder bekende *urban experience sports* worden echter ook steeds vaker als indoorvariant aangeboden. Er bestaan verschillende indoor skateparken en ook het parkour wordt inmiddels als cursus in gymzalen aangeboden. Hiermee verandert de manier waarop de sporters de *experience* sporten beleven (Salome, 2011).

Het begrip *experience sports* is erg breed. Zowel traditionele sporten (bijvoorbeeld schaatsen) als *alternative* (nordic walking), *lifestyle* (snowboarden) en *extreme sports* (freediving) kunnen behoren tot de *experience sports*. Het verschil tussen sport en een *leisure*-activiteit kan in sommige gevallen vaag zijn.

4.4 Methoden

Om de onderzoeksvragen te beantwoorden, werd gebruikgemaakt van een kwalitatief onderzoek. Als centrale methode van dataverzameling is gekozen voor semigestructureerde diepte-interviews met beoefenaars van parkour.

Voorafgaand aan de interviews vond er een bronnenonderzoek (literatuur, websites) plaats, waarbij informatie werd gezocht over het ontstaan van leefstijlsporten en *urban experience sports* in het bijzonder en de organisatie en belevenis ervan. De te verzamelen gegevens betroffen alle relevante aspecten van de vraagstelling.

De *traceurs* werden gevonden door middel van internet. Via parkour.nl werd contact gelegd met Philip van Ees, de bekendste *traceur* van Nederland. Philip zorgde voor contact met twee andere Nederlandse *traceurs*, David Hofman en Jenita Grobel. Edo Gabes werkzaam bij VelopA-Omniplay, een leverancier van speeltoestellen, nam zelf contact op met het Mulier Instituut. Het interview met hem vond plaats op het kantoor van VelopA-Omniplay.

Ook de contacten met de *traceurs* in Groot-Brittannië verliepen via internet. Via de website van 's werelds bekendste parkourfotograaf Andy Day werd contact gelegd met Dan Edwardes, eigenaar van Parkour Generations in Londen. Dan Edwardes is een van de pioniers van de sport in Groot-Brittannië. Via Edwardes werden de contactgegevens verkregen van Châu Belle Dinh en Bruno Girard uit Parijs. Belle Dinh is een van de oprichters van l'Art du Déplacement (de kunst van het verplaatsen), de voorloper van parkour. Daarnaast is hij parkourchoreograaf en stuntcoördinator. Girard is de bekendste parkourfilm maker ter wereld. In 1998 maakte hij de (in de parkourscene) beroemde korte film 'Le Message'. Tevens is hij een van de oprichters en directeur van Majestic Force in Parijs. Majestic Force omvat een productielabel en een 'sportschool' genaamd Art du Déplacement Academy.

De interviews vonden plaats in Londen, Parijs, Amsterdam, Utrecht, Leiderdorp en Roosendaal.

4.5 Het ontstaan van parkour

De Fransman David Belle (1973) wordt wereldwijd gezien als de grondlegger van parkour. Geïnspireerd door zijn vader en grootvader, die beiden werkzaam waren bij de militaire brandweer, ontwikkelde hij een bewegingsvorm die kenmerken heeft van atletiek, turnen, klimmen en martial arts. Begin jaren negentig is er een kleine groep actief in Lisses, de plaats waar Belle vandaan komt (Foucan, 2009). In samenwerking met Sébastien Foucan, Yann Hnautra, Charles Perrière, Malik Diouf, Guylain N'Guba-Boyeke, Châu Belle Dinh en Williams Belle richtte hij in 1997 de Yamakasi-groep op. Het woord Yamak-

asi komt uit het ligala, de taal die wordt gesproken in Congo. Ya makási betekent 'sterk lijf, sterke geest, sterk persoon'. Een jaar later valt de groep uit elkaar wanneer ze een aanbod krijgen van de musicalgroep Notre Dame de Paris om gedurende twee jaar als 'acrobaten' op te treden. De meeste leden van de groep geloven dat dit een goede mogelijkheid is om 'hun levensstijl' onder de aandacht te brengen van het grote publiek. David Belle en Sébastien Foucan zijn bang dat de overeenkomst er toe leidt dat de 'bewegingskunstenaars' hun unieke identiteit verliezen. Notre Dame de Paris verandert zijn naam in Yamakasi en Belle en Foucan gaan hun eigen weg. Op 31 mei 2000 richt Sébastien Foucan de groep Parkour op.³

De 'pr-stunt' van de Yamakasi-groep leidt tot meer aandacht voor parkour. Via internet pikken jongeren in andere Europese landen de sport op. Aan de hand van video's proberen jongeren de bewegingen te kopiëren.

"Most of the guys who started training originally were copying from the internet. There wasn't much information. Sometimes they got information from trips to France, which was very rare. So there were little bits of knowledge, but not a lot. Most people were training very badly" (Dan Edwardes).

"In 2003 zag ik een filmpje op internet, niet wetende wat het was. Ik ben parkour buiten gaan uitproberen. Pas een halfjaar later ben ik gaan onderzoeken hoe het nou precies in elkaar stak. Ik wilde weten waar het vandaan kwam en wat het precies inhield. Tijdens mijn zoektocht heb ik mensen leren kennen die er al heel lang mee bezig waren. Zij konden mij vertellen hoe je ervoor traint en hoe je jezelf op een verantwoorde manier voorbereidt" (Philip van Ees).

"Een vriend van mij had een film over Yamakasi gezien. Hij had zelf een filmpje gemaakt over parkour. Toen ik dat zag, dacht ik: dat kan ik beter. Zo ben ik in 2006 begonnen met parkour" (David Hofman).

Deze citaten laten zien dat de verspreidingen van (zelfgemaakte) films en clips via internet een belangrijke rol heeft gespeeld in de ontwikkeling van parkour. Niet alleen werden hiermee nieuwe beoefenaars bereikt, maar de films dienden ook als voorbeeld en inspiratie bij het aanleren en uitproberen van nieuwe bewegingen.

4.6 De ontwikkeling van parkour in Nederland

Begin eenentwintigste eeuw werden in Londen en Parijs speciale parkourscholen opgericht. De professionele scholen Parkour Generations in Londen en Majestic Force in Parijs werken nauw samen. Ze wisselen kennis uit, maken gebruik van elkaars trainers en ontwikkelen gezamenlijk trainingsprogramma's. In Nederland is parkour dan nog niet zo ver ontwikkeld. Er bestaat een kleine groep jongeren die zich veelal in individueel verband bezighoudt met de beoefening van parkour. De *traceurs* kopiëren de bewegingen uit filmpjes die vindbaar zijn op het internet.

In Nederland groeit de groep gestaag onder leiding van Philip van Ees (geboren in 1986). Van Ees neemt in 2006 contact op met Parkour Worldwide Association (PAWA), de organisatie die parkour wereldwijd promoot. Deze organisatie wijst Van Ees aan als vertegenwoordiger en contactpersoon van PAWA Nederland. Van Ees vormt in zijn woonplaats Hoorn (Noord-Holland) een groep van *traceurs*. Wekelijks wordt gezamenlijk getraind, Van Ees verzorgt de trainingen. Ook in andere plaatsen ontstaan kleine groepen van *traceurs* die gezamenlijk de sport beoefenen. Dit gebeurt dan ook zonder tussenkomst van Van Ees. De media, waaronder het programma *Jensen!* van Robert Jensen, pikken in 2007 het ontstaan van de nieuwe sportvorm op en Van Ees verschijnt diverse malen in de media. De media-aandacht en de website parkour.nl zorgen voor een landelijke verspreiding van de sport.

"Ik vind het moeilijk om over aantallen te praten. Als je kijkt naar de mensen die parkour serieus beoefenen op de goede manier en met de goede mentaliteit, dat zijn er niet zo heel veel. Ik schat honderd tot tweehonderd man. Dat zijn er nog steeds aardig wat. Er zijn ook mensen die gewoon maar dingen buiten uitproberen van wat ze in de media zien. Ze zijn nog niet op het punt om de sport echt te begrijpen, dus kun je ze geen beoefenaars noemen. Maar als je die mensen erbij telt dan denk ik dat je wel op een paar duizend uitkomt" (Philip van Ees).

In 2010 geniet de freerunner en hiphopdanser Lorenzo Bottazzi landelijke bekendheid als hij als tweede eindigt in de danswedstrijd *So You Think You Can Dance* op televisiezender SBS6. Een leverancier van speeltoestellen, VelopA-Omniplay, weet Lorenzo te strikken als ambassadeur. Deze commerciële partij produceert freerunningspeeltoestellen voor de openbare ruimte. De freerunner Lorenzo dient als uithangbord van de organisatie. Ondertussen is Yalp de tweede commerciële partij in Nederland die toestellen voor de beoefening van parkour en freerunning op de markt brengt. Philip van Ees wordt aangetrokken als ambassadeur van Yalp. Deze commerciële partijen proberen beleidmakers te overtuigen van de groeiende populariteit van parkour en freerunning in de hoop meer speeltoestellen te kunnen verkopen.

"We hebben nu vijf potentiële klanten, maar de vraag is: Wat dan? Als je een voetbalkooi neerzet, dan weet iedereen wat je daarmee kunt doen, bij parkour en freerunning is dat anders. We verzorgen het eerste halfjaar elke zaterdag lessen. Hiermee investeren we in de sport. Ik denk dat wij een leverancier moeten zijn die de mensen in aanraking brengt met de sport" (Edo Gabes).

Daar waar de Nederlandse *traceurs* enkele jaren geleden nog huiverig waren voor de inmenging van commerciële partijen, gaan steeds meer *traceurs* de samenwerking aan met partijen uit het bedrijfsleven.

"We richten ons op beiden. We noemen het freerunningparkour. Je kunt freestylend naar de overkant, maar ook op snelheid. We richten ons heel bewust op beiden om de markt zo groot mogelijk te houden. We

sponsors Lorenzo, hij is een freerunner, maar we ondersteunen ook Vincent, hij is meer een parkourjongen. Het ligt allemaal heel dicht bij elkaar” (Edo Gabes).

Anno 2011 zijn er in Engeland en Frankrijk verschillende voorbeelden van parkour te vinden. *Traceurs* verdienen geld aan optredens, clinics en stuntwerk. Er wordt verdiend met het geven van parkourlessen aan kinderen en volwassenen. Daarnaast zorgen bijdragen aan shows en filmproducties ook voor inkomsten. Sponsoring van *traceurs* vindt zowel in Nederland als in het buitenland slechts op zeer kleine schaal plaats. Het gaat hierbij vaak om *supply sponsoring*; *traceurs* ontvangen een product (bijvoorbeeld schoenen), maar geen geld.

“In principe willen alle parkourbeoefenaars dat de sport groeit. Ze begrijpen ook wel dat ze de commercie daarbij hard nodig hebben” (Edo Gabes).

In navolging van Frankrijk en Groot-Brittannië worden er in Nederland, sinds 2009, ook lessen parkour/freerunning gegeven op scholen. In Nederland heeft de Stichting Leerplanontwikkeling (SLO) lespakketten voor docenten in het voortgezet onderwijs ontwikkeld. Ook de Koninklijke Nederlandse Gymnastiek Unie (KNGU) speelt in op de groeiende populariteit van parkour/freerunningen en is in samenwerking met een aantal gymnastiekverenigingen parkourlessen gaan aanbieden met als doel nieuwe leden te werven en jongeren langer voor de turnsport te behouden.

De beschreven voorbeelden laten zien dat de ontwikkeling van parkour de laatste paar jaar in een versnelling is gekomen door inmenging van enkele belanghebbende (commerciële) partijen in combinatie met de toegenomen media-aandacht voor parkour en freerunning.

4.7 De ideologie achter parkour

“The original ideology behind the art of displacement was becoming a strong individual. Not necessarily in terms of weight, but allround: fast, functional, strong, capable, good coördination, balance. So generally being capable of doing all that you want to do with your body. So also being strong mentally and with a strong spirit” (Dan Edwardes).

4.7.1 Beheersing en controle van risico's als onderdeel van de ideologie

Begin eenentwintigste eeuw heeft parkour zich, mede onder invloed van de media, meer ontwikkeld tot een spektakelsport, waarbij ook salto's en andere spectaculaire sprongen worden uitgevoerd. De spektakelvariant van parkour wordt door *traceurs* freerunning genoemd. Beoefenaars van parkour beoefenen en beleven hun sport heel anders. De oorspronkelijke ideologie achter parkour ligt in de kunst van het verplaatsen. Wanneer een *traceur* zich van A naar B beweegt,

zal hij (in de stedelijke ruimte) verschillende obstakels tegenkomen. *L'art du déplacement* werd gezien als manier om obstakels zo efficiënt mogelijk te overwinnen.

"Freerunning is ontstaan doordat mensen parkour verkeerd opvatten. Ze dachten dat het om de sprongen en de stunts ging. Er kwamen salto's en andere inefficiënte bewegingen bij. Het gaat puur om spektakel, het heeft niets meer te maken met het bereiken van een doel" (Philip van Ees).⁴

De oorspronkelijke ideologie achter parkour heeft niet te maken met spektakel, maar met innerlijke kracht en doorzettingsvermogen. Beoefenaars van parkour proberen angsten te overwinnen, risico's zorgvuldig in te schatten en willen altijd het beste uit zichzelf halen. Ongeacht niveau, leeftijd of sekse. Respect wordt niet verdiend door middel van het uitvoeren van spectaculaire sprongen of bewegingen, maar door constante verbetering van het eigen niveau.

De beoefening van parkour brengt bepaalde risico's met zich mee. De kans op een blessure is aanwezig, maar de meeste fanatieke parkourbeoefenaars nemen bewuste risico's. De mentale component in de sport maakt dat de beoefenaars worden geacht om in te schatten welke risico's te kunnen nemen en welke niet. Lichaamsbeheersing en mentale kracht zijn belangrijke waarden in de beoefening van parkour; je moet zelf kunnen inschatten welke bewegingen je wel en niet kunt uitvoeren. De meeste fanatieke *traceurs* benadrukken dan ook graag dat de blessuregevoeligheid van parkour relatief laag is. Parkourbeoefenaars vinden het niet prettig als hun 'sport' als extreme sport wordt gezien.

"Parkour is not very related to extreme sports. It's sport in some ways, but extreme sports is adrenaline-seeking in the whole. That's not what we do at all. So I wouldn't define parkour as extreme sports. But then again, if you define extreme sports as dangerous, then you could. And then again, you'd have to call rugby extreme sport because rugby is statistically far more dangerous than parkour" (Dan Edwardes).

Desondanks zijn er *traceurs* die minder voorzichtig met risico's omgaan en parkour beoefenen alsof het een extreme sport is. Deze mensen kopiëren de spectaculaire trucs van het internet, zonder daarbij goed begeleid te worden. Ze hechten vaak weinig waarde aan de oorspronkelijke ideologie achter parkour.

"Het gaat bij ons om de lichaamsbeheersing en dat is wat anders dan gevaarlijke stunts uithalen. Je moet parkour veel meer zien als een soort aikido of jiu-jitsu. Het is niet alleen fysiek, er is een hele sterke mentale component" (Tim Hirschler).⁵

4.7.2 De gemeenschappelijke ideologie als teken van verbondenheid

De gedeelde ideologie van de *traceurs* geeft parkour kenmerken van een subcultuur. Er worden bijeenkomsten georganiseerd waar mensen met dezelfde levenswijze bij elkaar komen die dezelfde normen en waarden delen. Desondanks

spreekt de *traceurs* niet van een subcultuur met culturele kenmerken. De levensstijl zoals bij het skaten en snowboarden, waarbij bepaalde kledingcodes en muziekvoorkeuren gelden, bestaat in parkour niet. Kleding moet vooral functioneel zijn. De mentale kenmerken van de beoefenaars zijn belangrijker dan cultureel uiterlijke aspecten.

Aangezien in elk land parkour anders wordt beoefend en iedere *traceur* op zijn eigen manier invulling geeft aan de beoefening van parkour, is het niet eenvoudig om eenduidige culturele kenmerken vast te stellen. De grootste subculturele overeenkomsten liggen in de ideologie van parkour en de manier waarop *traceurs* parkour beoefenen en beleven.

"Parkour is minder oppervlakkig dan bijvoorbeeld de skatecultuur. Bij ons gaat het meer om de mentaliteit en om wie de persoon is. Of iemand nou een skater is of dat hij van hardcore houdt, het gaat om de mentaliteit. Dat merk je als je andere mensen leert kennen, bijvoorbeeld uit Engeland of andere landen. Je kunt heel makkelijk de link leggen en met elkaar praten. Dat is wel grappig. De mentaliteit komt veel meer overeen dan oppervlakkige dingen als uiterlijk of van welke muziek je houdt of dat soort dingen" (Philip van Ees).

4.7.3 Parkour meer dan alleen een sport

"Parkour is more than a sport. It is an art that develops body and mind. This discipline consists in seeing the environment urban or natural, obstacles ways in which to vanquish overcome and clear with easiness and fluidity. This requires proof of a excellent physical condition and imagination. Parkour is, above all, a sports discipline" (Foucan, 2009).

Vrijwel alle *traceurs* zijn het erover eens dat parkour meer is dan een sport alleen. Het heeft eigenschappen van kunst, maar het is ook meer dan alleen een kunstvorm. De meeste *traceurs* proberen parkour niet in een hokje te stoppen. Ze hebben er echter geen moeite mee dat parkour door anderen wel als sportvorm wordt gezien.

"I don't mind calling it a sport. It has elements of sport in it and elements of discipline and of art. You can call it what you want. It's just semantics. [...] I think there are elements of sport in it. So I would say: you can call it a sport" (Dan Edwardes).

De ideologie van de sport zorgt voor een bepaalde levensopvatting. De manier waarop *traceurs* obstakels overwinnen en grenzen verleggen, zou ook toepasbaar zijn op het dagelijks leven.

"Voor mij is het een discipline, er zit geen vormen van competitie in. Als je bij sport denkt aan competitie, dan is parkour geen sport. [...] Maar daar gaat het niet om. Het gaat erom of je de mentaliteit en gedachtegang begrijpt. Hoe je dat vervolgens doet, moet je zelf weten. Voor mij is het een discipline en misschien ook een levensstijl. Ik leef er niet naar, maar het beïnvloedt mijn leven wel. Parkour heeft me gevormd tot wat ik nu ben" (Philip van Ees).

De beleving van de ruimte speelt een belangrijke rol in parkour. De ruimte wordt niet gezien als een mooi element dat extra waarde toevoegt aan de esthetische ervaring, zoals bijvoorbeeld bij bergwandelen en duiken, maar als hinder-nisparcours. De stedelijke omgeving kun je niet aanpassen, *traceurs* moeten improviseren en hun eigen (meest efficiënte) weg vinden in de stedelijke ruimte. Geen enkele plaats van beoefening is gelijk – zoals bij sportwedstrijd van bijvoorbeeld hockey of voetbal wel het geval is – een nieuwe omgeving zorgt voor nieuwe uitdagingen.

De stad is als een speeltuin voor de parkourbeoefenaar. Sommige *traceurs* spreken van 'herdefiniëring van de ruimte'. Door obstakels anders te gebruiken dan waar ze oorspronkelijk voor bedoeld zijn, (bijvoorbeeld door over een hek heen te springen in plaats van eromheen te lopen) beleeft de *traceur* de stedelijke ruimte op zijn eigen manier.

De oorspronkelijke ideologie van parkour kan door de toegenomen media-aandacht en commerciële belangen in de verdringing komen. De vervolg van dit hoofdstuk gaat hier verder op in.

4.8 Spektakel ter verhoging van de amusementswaarde

Door de versporting van de samenleving (Crum, 1992) heeft sport een belangrijkere rol gekregen in de maatschappij en is de aandacht van de media voor sport toegenomen. Sport leeft en daar spelen ook de commerciële partijen handig op in. Topsporters zijn in sommige sporttakken grootverdieners. Organisatoren van grote sportevenementen ontvangen miljoenen euro's aan advertentie-inkomsten en jaarlijks worden miljarden dollars betaald voor uitzendrechten van sportevenementen. De media spelen een belangrijke rol bij de commercialisering van de sport en onder invloed van de media wordt de sport aantrekkelijker gemaakt als kijksport. Sinds de komst van internet krijgen ook veel niet-traditionele sporten aandacht van de (nieuwe) media.

De commerciële wereld en de media spelen een belangrijke rol bij de totstandkoming van wedstrijden en competities. Een voorbeeld hiervan is Red Bull die vanuit commercieel oogpunt probeert deze sport te exploiteren. Wedstrijden zijn daarbij gewild omdat de media de wedstrijden graag verslaan. Competitie-elementen vergroten de amusementswaarde van een sport. De processen van mediatisering, commercialisering en sportificering hebben een sterke wisselwerking op elkaar.

Sportificatie duidt in eerste instantie op de overgang van een traditioneel spel of vermaak naar een moderne, internationaal gestandaardiseerde sport. Dit gaat gepaard met maatschappelijke differentiatie: de beoefenaars van de sport vormen een relatief autonoom maatschappelijk segment, waarin zij zelf regels opstellen, handhaven en controleren (Kunnen, 2002). De meeste *traceurs* klagen over de sportificatie van de sport, omdat het niet strookt met de grondbeginselen van parkour. Oorspronkelijk hebben de beoefenaars van parkour geen competitieve *mindset*, er zijn dan ook geen (spel-) regels voor de beoefening van parkour.

"Officially there are no competitions in parkour. It's not a really competitive mindset. There are no competitions in the community or indoors or amongst the fans or anything like that. There's no world association, so there can be no world competition. But there are groups – basically businesses – that want to exploit the discipline and make money from it. And the best way to do it is to do competitions because the media love competitions" (Dan Edwardes).

Verskillende *traceurs* geven aan geen behoeften te hebben om hun krachten te meten met andere beoefenaars en zijn dan ook geen voorstander van wereldkampioenschappen, X-games en andere wedstrijden. Desondanks zijn er volgens de geïnterviewden altijd mensen die mee zullen doen aan wedstrijden, zeker wanneer er geldprijzen te verdienen zijn. In de oorsprong zijn *traceurs* tegen competitie. Competitie zorgt voor afleiding, de deelnemers houden zich niet meer bezig met hun eigen vaardigheden en grenzen, maar richten zich op hun tegenstanders. Hierdoor zouden ze bereid zijn om meer risico's te nemen.

"Twee weken geleden waren er freerunningwedstrijden in Londen. Wereldkampioenschappen ofzo. Whatever! Het showelement was daar erg belangrijk. In principe lijkt het niet meer op parkour zoals het oorspronkelijk was bedoeld. Het gaat veel meer om het showelement. Je zag dat mensen probeerden te winnen door meer risico's te nemen. Er waren veel ernstige blessures, valpartijen die ik in mijn leven nog niet gezien heb. In mijn ogen verlies je dan het hele concept van parkour" (Philip van Ees).

De geïnterviewden geven allen aan dat de beoefening van parkour bestaat uit een oneindig proces van verbetering van de persoonlijke prestatie. Als *traceur* ben je nooit klaar met parkour. Winnaars van competities zouden alleen trainen op bepaalde trucs en genoeg nemen met het feit dat ze de beste zijn, terwijl 'echte' *traceurs* zichzelf constant blijven uitdagen. Een overwinning zit niet in winst van een wedstrijd, maar in het overwinnen van eigen angsten en verleggen van grenzen. Een wedstrijd geeft alleen een momentopname weer, het laat niet het ontwikkelingsproces van de *traceurs* zien.

"Voor mij is het juist heel lekker dat je altijd door kunt blijven gaan. Je bent er nooit. Ik wil nog niet klaar zijn. Het gaat juist om dat hele proces om beter en sterker te worden. Dat is ook waarom ik het doe: om heel veel mogelijkheden te hebben. Om mijn lijf te gebruiken op manieren waarvan ik op het moment dat ik begon nooit had gedacht dat het mogelijk was. Ik wil me constant verrijken en verbeteren" (Philip van Ees).

Sinds eind jaren negentig is er op internet veel te vinden over parkour, waaronder foto's en films. Soms zijn deze door de *traceurs* zelf op internet gezet. Ook de aandacht voor parkour in de traditionele media is groeiende. Echter, de beelden van foto's en videoclips hebben dikwijls een hoge amusementswaarde, waarbij extreme trucs worden

vertoond. Er is minder aandacht voor de achterliggende gedachte van de sport. Vrijwel alle geïnterviewde *traceurs* zeggen geen moeite te hebben met de toegenomen belangstelling voor de sport zolang parkours maar op de juiste manier wordt vertoond.

"It's kind of double in sort. A lot of people started to find out about parkour and the media has led to where we are now. Which is a global practice taught by a lot of very good people. It's really spreading well. It's benefiting kids, fighting crime in some cases, fighting obesity, helping social inclusion programmes. All of that is very good. That is why we keep doing the media stuff: to keep the profile and discipline up. So that we can do the real good work, which is the teaching and helping of young people. It opens their minds to their potential. Unfortunately, there are also bad cases to the media. The media generally show the spectacular side only: the roof jumping sort of thing, which is a tiny element of parkour. But people think that's all it is. So the media's kind of distraught it and we try to correct that all the time" (Dan Edwardes).

Ook in Nederland neemt de belangstelling van de media toe. Meer dan in bijvoorbeeld Groot-Brittannië en Frankrijk is er aandacht voor de achterliggende gedachte van de 'sport'. Mogelijk dat de Nederlandse media minder belangstelling hebben voor spektakel dan de Franse en Engelse media, waar spectaculaire sporten populairder zijn.

"De media-aandacht vind ik niet erg, het is onvermijdelijk. Het is niet te stoppen, maar je kunt het wel beïnvloeden. Daar ben ik wel altijd voorstander van geweest. Daarom probeer ik mensen mee te geven wat parkour is. Ik wil een boodschap meegeven en niet alleen zien waar het schip strandt" (Philip van Ees).

Commerciële belangen en media-aandacht lijken een belangrijke invloed op de ontwikkeling van parkour te hebben. Het lijkt erop dat de *traceurs* geen moeite hebben met de toegenomen belangstelling voor de sport zolang parkour maar op de juiste manier wordt belicht met aandacht voor de oorspronkelijke ideologie. Wedstrijden en competities tussen *traceurs* horen daar niet bij.

4.9 Regulering en behoud van de ideologie

Hoewel veel *traceurs* zich sterk verzetten tegen het vormen van parkour als wedstrijdsport, zijn er verschillende invloedrijke *traceurs* die zich wel degelijk inzetten voor de regulering van de sport. Door zelf de manier van regulering te bepalen, hopen zij dat de sport op de 'juiste wijze' wordt uitgedragen. *Traceurs* starten eigen parkourscholen en gaan samenwerkingen aan met (lokale) overheden en commerciële partijen om ook de oorspronkelijke ideologie op de nieuwe parkourgeneratie over te kunnen brengen.

Na de oprichting van Yamakasi in Frankrijk, zijn diverse verbanden en groepen ontstaan. Met name in Groot-Brittannië wordt veel aandacht geschonken aan regulering. De overheid stimuleert de groei van parkour door bijvoorbeeld workshops te organiseren op scholen. De ideologie van parkour (doorzetten en obstakels overwinnen) spreekt hen aan. Steeds vaker wordt parkour ingezet als middel om op een leuke en actieve manier (probleem) jongeren een opvoedkundige boodschap bij te brengen.

In Nederland werd op initiatief van Bureau Jeugdzorg in 2007 een project gestart waarbij kinderen een parkoursponsorloop liepen. Er werden enkele Nederlandse *traceurs* ingeschakeld om de ideologie van parkour over te brengen. In 2009 werd dit project op verschillende basisscholen in Nederland uitgevoerd. De deelnemers aan de sponsorloop mogen pas aan een volgende hindernis beginnen als ze de voorgaande obstakels overwonnen hebben. Tijd is niet van belang en en ze mogen hulp vragen. Het doel is om creatieve oplossingen te vinden om obstakels te overwinnen.

In navolging van dat project is de Stichting Leerplanontwikkeling (SLO) in 2009 gestart met het netwerk Freesport. Het project duurt tot eind 2011 en heeft als doel sporten als parkour en freerunning te reguleren door het ontwikkelen van een lespakket voor het voortgezet onderwijs. Het SLO heeft daarbij de expertise ingeschakeld van enkele beoefenaars van parkour. Het lespakket bestaat uit voorbeeldmateriaal en drie zaalarrangementen gericht op verschillende niveaus zodat niet alleen buitengewoon handige en lenige leerlingen aan parkour en freerunning kunnen deelnemen.⁶

"In oorsprong is freerunning en parkour niet zo simpel te onderscheiden. Volgens mijn informatie is freerunning een Engelse vertaling van het Franse *parkour* (en *l'Art du déplacement*), dus van dezelfde discipline. Beiden hebben de over-

eenkomst *follow your own way*. En dat kan zo snel of zo acrobatisch als mogelijk zijn. Ik weet dat beide begrippen in de scene een andere lading hebben gekregen” (Ger van Mossel – projectleider SLO freesport).

Opvallend is dat de SLO de termen parkour en freerunning door elkaar heen gebruikt. Er is geen duidelijk onderscheid tussen beiden terwijl dat voor de beoefenaars van parkour wel geldt. Door zelf actief deel te nemen aan de ontwikkeling van parkour, behouden de *traceurs* enige invloed over de verspreiding van de oorspronkelijke ideologie achter parkour. Die ideologie is voor de meeste *traceurs* van wezenlijk belang in het voortbestaan van deze sportvorm.

4.10 Discussie en conclusie

Parkour is bij uitstek een voorbeeld van een beweegvorm die ontstaan is uit ‘de ontsporing van de sport’, zoals Crum (1992) beschrijft. De discipline staat ver van de traditionele sporten die in verenigingsverband worden beoefend zoals voetbal, tennis en korfbal. De beleving van de sport in de stedelijke ruimte speelt een belangrijke rol voor de *traceurs*. Daarnaast is parkour ook een sportieve bezigheid, waarbij de disciplineren van het lichaam een belangrijke rol speelt. Beoefenaars van parkour hebben als doel hun eigen lichamelijke en mentale grenzen te verleggen. Parkour is een manier om obstakels zo efficiënt mogelijk te overwinnen. Beoefenaars van parkour proberen angsten te overwinnen, risico’s zorgvuldig in te schatten en willen altijd het beste uit zichzelf halen, ongeacht niveau, leeftijd of sekse. Respect wordt niet verdiend door middel van spectaculaire sprongen, maar door constante verbetering van het eigen niveau.

Parkour kent een jonge traditie. Opvallend aan deze sport is dat het zich grotendeels verspreid heeft via het internet. Parkour wordt niet vaak beoefend in georganiseerd verband, maar *traceurs* komen met elkaar in contact via de digitale wereld. Zonder internet zou de discipline geen bestaansrecht hebben. Mediatisering vindt in eerste instantie plaats in de nieuwe media door bijdragen van de *incrowd*. Veel ongeorganiseerde sporten kennen in de beginfase nog geen trainers of trainingen. Beoefenaars kijken de kunst af van anderen. Vroeger gebeurde dit in de stedelijke of natuurlijke ruimte, tegenwoordig gebeurt dit ook steeds vaker via het internet. De rol van de media is dubbelzinnig. De media helpen bij de groei van de sport, maar tegelijkertijd laten de media niet altijd de beelden zien die de *traceurs* zouden willen. Er is dikwijls meer aandacht voor spektakel dan voor de oorspronkelijke ideologie. Vrijwel alle geïnterviewde *traceurs* gaven aan zich verantwoordelijk te voelen voor de ‘juiste’ verspreiding van de sport in de media.

De sterke ideologie maakt dat veel *traceurs* een afkeer hebben van wedstrijdvormen, dikwijls ingegeven door de commercie en de media. Tegelijkertijd beseffen de *traceurs* dat enig vorm van regulering, mediatisering en commercialisering nodig is om de sport te doen groeien. Door samenwerkingen met *traceurs* uit andere landen en (lokale) overheden wordt geprobeerd deze processen te beïnvloeden. Ondanks het vrijblijvende karakter van de sport is er wel degelijk sprake van een sterke mate van controle en regulering van invloedrijke *traceurs* in Frankrijk en Groot-Brittannië. Deze groepen werken samen om de oorspronkelijke ideologie van parkour te bewaken. De Nederlandse *traceurs* worden sterk beïnvloed door de denkbeelden uit deze twee landen, die in Europa als toonaangevend op het gebied van parkour

gelden. Echter, de freerunningscene in Nederland is sterk in opmars, mede doordat buitenstaanders het verschil tussen parkour en freerunning niet lijken te herkennen. Commerciële partijen als VelopA-Omniplay en Yalp kiezen ervoor om zich te richten op de promotie van freerunning en parkour. Ook de SLO maakt de keuze voor freesport (en niet voor parkour). Parkourbeoefenaars begrijpen dat promotie en groei van de sport niet kan zonder hulp van derden en lijken zich neer te leggen bij het feit dat parkour en freerunning in Nederland steeds dichterbij elkaar komen.

Media-aandacht is voor de beoefenaars van parkour niet ongewenst, zolang de sport op de 'juiste' wijze in beeld wordt gebracht. Regulering is ook niet verkeerd, zolang het regulering van lessen betreft en niet de regulering van wedstrijden. Evenzo wordt commercialisering niet als 'slecht' beoordeeld, zolang op de juiste manier de beginselen van parkour worden bijgebracht. Tot nu toe lijken de invloedrijke *traceurs* in Groot-Brittannië, Frankrijk en Nederland succesvol in het handhaven van de oorspronkelijke ideologie van parkour. Het is echter de vraag in hoeverre dit gehandhaafd kan worden naarmate de sport meer bekendheid geniet en groter wordt. De processen van commercialisering, mediatisering en sportificatie hebben parkour in haar korte bestaan al deels doen veranderen. De kern van de sport is niet veranderd, maar de ideologie van de beoefenaars is meer divers geworden. Naast de 'traditionele' *traceurs* die competitie verafschuwen, zijn er steeds meer mensen die wel interesse hebben in wedstrijden.